

Hồi 26

**ĐỘT NGỘT TƯƠNG PHÙNG MỪNG KHÔN TẢ
VÌ CHUNG CHÍ HƯỚNG QUYẾT CHUNG LÒNG**

ang xuôi theo dòng Hán Giang là một thuyền nhỏ, sở dĩ chọn thuyền nhỏ vì số người cần đi trên đó chỉ vừa đúng bốn người: một nam ba nữ. Với nam nhân là một trạo phu chỉ chú tâm vào nhiệm vụ là điều động chiếc thuyền sao cho lúc nào cũng thuận chèo xuôi mái. Chính vì thế trạo phu cơ hồ không bận tâm đến ba nữ nhân trên thuyền dù họ mặc y phục đều tuyền trắng như nhau và ở mỗi nữ nhân đều có dung diện tuy mang nhiều nét khác nhau nhưng tựu trung ở cả ba đều đáng được xem là giai nhân sắc nước hương trời.

Tuy vậy bất luận là dạng nam nhân nào dù nam nhân ở đây chỉ là một trạo phu có tướng mạo thô kệch và màu da sạm nắng thì lẽ nào không động tâm khi có cơ hội tiếp cận kể như là quá gần cùng một lúc ba mỹ nhân. Vì thế có thể nói gã trạo phu rồi cũng lấy làm lạ khi phát hiện cả ba nữ nhân không những rất ít khi mở miệng mà trái lại ở họ hầu như lúc nào cũng mang nét mặt rầu rầu, gọi cho đúng thì là mày châu ủ dột. Cũng lẽ đó gã trạo phu tự biết thân biết phận cam chấp nhận quay lại phận sự bản thân là luôn giữ sao cho thuyền suôn sẻ trôi theo dòng.

Bất chợt có một nữ nhân khẽ kêu:

- Ôi, nguy rồi.

Hai nữ nhân còn lại vì cùng giật mình nên thay đổi ngay sắc diện từ phiến não sang quan ngại:

- Có điều gì không ổn chẳng Thượng Quan tỷ tỷ?

- Hoặc giả Thượng Quan tỷ tỷ phát hiện đã có người lẻn bám theo chúng ta?

Gã trạo phu cũng nơm nớp lo:

- Lẽ nào đúng như lời đồn đại tuy tiểu nhân có nghe nhưng chưa tin lắm, là ở Hán Giang này tuy thi thoảng cũng có xuất hiện thủy tặc?

Nữ nhân được gọi là Thượng Quan tỷ tỷ vội xua tay và mỉm cười, dĩ nhiên là cười rất gượng, rất miễn cưỡng:

- Trạo phu nhân huynh chớ lo hã, vả lại cũng là lỗi của tiểu nữ đã khiến mọi người một phen hoảng hốt không đầu. Kỳ thực chỉ là thế này: nhị muội Nam Cung Tôn

Quỳnh và Ngô Hiểu Mai có tin chắc, tuy tử luôn tự phụ bình sinh hẳn có mọi sắp đặt thì đều đầu vào đấy tuyệt chẳng một mảy may thiếu sót nào nhưng lần nào chẳng hiểu vì sao tử lại sơ suất, chẳng quên gì ngoài một điều thật hệ trọng.

Hai nữ nhân kia tỏ ra nhẹ nhõm, chỉ lộ mức độ quan tâm ở mức độ vừa phải:

- Nếu tử tử muốn nhắc đến chuyện còn chưa hoàn thành lời ủy thác cuối cùng của chàng thì nào phải chỉ một mình tử tử cảm thấy sơ suất, có cảm nhận thiếu sót?

- Tôn Quỳnh muội nói rất phải. Và không phải vì thế khiến các tử muội chúng ta quyết phen này sẽ cùng nhau nhất tâm nhất dạ sau khi bái tế vong linh chàng, ở cả hai nơi chàng từng lưu ngụ, thì tiếp đó sẽ hiệp lực thực hiện cho kỳ được hai nhiệm vụ cuối cùng sao? Điều này càng chứng tỏ đích thực Thượng Quan Ngọc tử cũng mến mộ chàng không kém bọn muội. Nếu không thật không dễ thấy tử bị mất điềm tĩnh và tự chủ như thế này.

Thượng Quan Ngọc lại cười gượng:

- Ta tuyệt nhiên chẳng có gì để phủ nhận hay bác bỏ những lời nhị muội tử vừa nói. Chỉ có điều, há lẽ chẳng ai nhận ra là trong chuyến thủy trình này ta thực sự quên mất một việc hết sức hệ trọng, đấy là không có hương hoa đèn nến, vậy lấy gì để tế bái vong linh chàng?

Hai nữ nhân kia vỡ lẽ và thập phần bối rối. Thật may gã trạo phu vì nghe nên lên tiếng:

- Tam vị tiểu thư có thể bỏ quá chăng nếu tiểu nhân có lời mạo muội này muốn tỏ bày. Là nếu tam vị tiểu thư cần hương hoa đèn nến để bái tế một gia thân nào đó thì tiểu nhân chực đến một nơi cũng rất thuận tiện dù chúng ta vẫn xuôi dòng, không phải phí thời gian quay lại và nhất là không để tam vị tiểu thư thất vọng.

Thượng Quan Ngọc cả mừng:

- Thật như thế ư? Vậy thì phiền nhân huynh giúp cho, dù tăng thêm bao nhiêu phí tổn bọn tiểu nữ quyết không ngại.

Gã trạo phu lắc đầu:

- Chỉ là thuận dòng thôi, hướng hồ tiểu nhân gần đây cũng lâm cảnh gia thân sinh ly tử biệt, thấy tam vị tiểu thư thế này, tiểu nhân nghĩ, giúp tam vị tiểu thư cũng là cách khiến gia thân tiểu nhân hài lòng.

Nam Cung Tôn Quỳnh kính nghi:

- Sao lại như vậy? Nhân huynh nếu giúp bọn tiểu nữ thì có can hệ gì đến gia thân của nhân huynh?

Gã trạo phu sợ hãi cúi đầu:

- Mong tam vị tiểu thư lượng thứ chỉ do tiểu nhân không biết cách nói, khiến xảy ra ngộ nhận này. Ý tiểu nhân muốn nói, là bất luận một ai khi đã chết ắt không thể nào tránh thoát cảnh phải chịu đọa đày, chịu nhục hình ở một trong chín tầng địa ngục. Gia thân của tiểu nhân cũng vậy, thế nên tiểu nhân trong khoảng thời gian còn tại thế, giả như luôn luôn thi ân bố đức tích cóp thay gia thân đã chẳng còn cơ hội thực hiện thì lẽ nào tiểu nhân không có quyền mong ước gia thân của tiểu nhân ắt sẽ nhờ đó nhanh chóng được siêu sinh, đầu thai kiếp khác?

Ngô Hiểu Mai vỗ lỗ vội bảo:

- Lời của nhân huynh thật chí lý, vậy thì xin phiền nhân huynh ngay khi thuận tiện nhất hãy nhớ giúp bọn tiểu nữ tìm đầy đủ đèn nến hương hoa.

Gã trạo phu vui vẻ đáp ứng:

- Điều đó quyết chẳng khó nhưng xin cho hỏi, tam vị tiểu thư ắt không hoàn toàn là bào muội bào tỷ? Ất hẳn cũng chẳng tế bái một trưởng bối nào đó chung của tam vị tiểu thư? Vậy nhân vật vừa quá vãng sắp được tam vị tiểu thư cùng tế bái là ai, có quan hệ thế nào với tam vị tiểu thư?

Nam Cung Tôn Quỳnh ngậm ngùi đáp:

- Có thể nói chàng như là ý trung nhân của cả ba tỷ muội tiểu nữ. Càng tuyệt vọng hơn đối với bọn tiểu nữ khi chẳng còn cơ hội dù chỉ là thu nhật thi hài của chàng về mai táng. A...

Xúc cảm chột khiến Nam Cung Tôn Quỳnh chột nghẹn lời và làm cho Thượng Quan Ngọc và Ngô Hiểu Mai cũng lâm trầm trạng tương tự. Gã trạo phu giữ ý đành không nói, không hỏi gì nữa chỉ mãi miết đưa thuyền xuôi dòng. Được một lúc gã trạo phu chột đưa tay chỉ ra phía trước và kêu thật thảng thốt:

- Ôi... nhìn kìa!

Cả ba nữ nhân đều đưa mắt nhìn và rồi đồng loạt hốt hoảng do phát hiện toàn bộ thân thuyền chao đảo thật mạnh. Họ cùng kêu:

- Sao thế này?

- Trạo phu nhân huynh đâu? Mau mau giữ thuyền lại, đừng để lắc lư nữa.

Nhưng lúc nhìn lại cả ba phát hiện gã trạo phu đã biến mất. Dù vậy thân thuyền vẫn tiếp tục chao đảo, ngày càng mạnh.

Thượng Quan Ngọc vỗ lễ:

- Chúng ta đã bị trúng kế, bị gã trạo phu giả vờ kêu khiến chúng ta phân thần, ắt gã lặn xuống dưới nước, quyết dìm chết chúng ta.

Ngô Hiểu Mai hậm hực:

- Lúc này muội cũng có ý ngờ khi nghe gã nói về việc tích cốp ân đức. Kỳ thực gã có ý hại chúng ta, ắt để báo thù một huynh đệ hay gia thân nào đó của gã từng bị chúng ta hay chính chàng sát hại.

Nam Cung Tôn Quỳnh lo lắng khi phát hiện thuyền càng lúc càng lắc mạnh, sắp lật úp và cả ba đều vô kế khả thi dù chỉ giữ cho thuyền đừng lắc nữa.

- Hy vọng quanh đây đừng có phục binh. Vì vừa rồi dù nhìn theo hướng gã chỉ cũng may chúng ta chỉ nhìn thấy một vùng nước mênh mông, chẳng xuất hiện điều gì khả nghi. Nhưng gã là ai? Có thâm thù như thế nào để đột ngột gây ra cảnh này?

Và thật lạ, thân thuyền bỗng từ từ giảm lắc tiếp đó từ dưới nước nhô lên một đầu người.

Thượng Quan Ngọc giận dữ quát:

- Người là ai? Sao bỗng nhiên giở chúng dù chỉ đùa thì cũng làm bọn ta hốt hoảng? Nói mau tại sao ác ý đùa với bọn ta thế này?

Đó là đầu gã trạo phu, nhưng lúc nghe Thượng Quan Ngọc quát xong, gã vẫn nhe răng vẻ cười cợt và từ từ lộ nguyên người với tư thế nằm ngang, nổi lênh bênh trên mặt nước.

Ngô Hiểu Mai kinh hãi:

- Ôi... gã đã chết thì phải?

Nam Cung Tôn Quỳnh nghi hoặc nhìn quanh, việc đó càng dễ dàng khi lúc này thân thuyền đã hoàn toàn bình ổn, không lắc nữa:

- Không phải gã đùa, trái lại chính chúng ta vừa thoát chết. Nhưng ai đã ngầm giúp chúng ta, thay chúng ta kết liễu gã?

Từ dưới nước lại nhô thêm một chiếc đầu nữa. Lần này vì ngỡ gặp ma, cả ba nữ nhân đều ré lên:

- Sao lại là chàng?

- Ôi, không... ắt chỉ là mơ vì chàng đã chết mất xác ở Mê Tông Động rồi còn gì.

- Là vong linh chàng hiện về? Hiển nhiên để kịp cứu chúng ta là những người luôn tơ tưởng nhưng nhớ chàng?

Rồi cũng đến lúc chiếc đầu đó vừa nhe răng cười vừa lộ dần nguyên người nhưng hoàn toàn không như hình hài của gã trạo phu vừa rồi, vì người này lúc lộ toàn thân đã không hề bất động, trái lại vừa nhanh vừa nhẹ nhàng trường lên thuyền còn thêm một cử động nữa là kéo cả gã trạo phu lên thuyền. Và trước những đôi mắt vừa kinh ngạc vừa vẫn còn sững sờ của ba nữ nhân, người mới lên thuyền vừa lấy tay tự vuốt dần đầu tóc và mặt mũi cho ráo bớt nước vừa thản nhiên lên tiếng:

- Thật trùng hợp, sao Tôn Quỳnh muội và nhị vị cô nương Ngô Hiểu Mai và Quan Ngọc lại cùng hiện diện chung một nơi, đã vậy còn hiện diện đúng nơi Trương Khánh Long tại hạ cũng cần tìm đến? Dù vậy chư vị thật khinh suất nhất là Thượng Quan Ngọc cô nương, sao không sớm nhận ra đây là gã Lục Quyền, Phi Kiếm Bang, từng vì ngộ nhận cho cái chết của phụ thân y là Lục lão bản do tại hạ gây ra nên cách đây chẳng lâu y đã gây khó dễ cho tại hạ, dựa vào thế lực và thân thủ của Phi Thủy đường đường chủ - Biển Bức Phi Thủy?

Nói đến đây nhân vật tự xưng là Trương Khánh Long vẫn tiếp tục phát thoại cơ hồ là độc thoại nhưng bắt đầu lần mò trong bọc áo lấy ra một vài vật dụng để ung dung tiến hành một việc khác, là tự dị dung cho chính bản thân:

- Cũng may vì tại hạ nghe tiếng chư vị hô hoán từ trên thuyền, đành lao ngay xuống nước để tiếp ứng. Tuy chế ngự được Lục Quyền, lúc y chực phá vỡ đáy thuyền từ phía dưới nhưng hành động đó cũng khiến mọi lớp dị dung của tại hạ đều bị nước rửa sạch. Bây giờ thì thế này, chờ khi tại hạ dị dung trở lại xong, chư vị nếu muốn kỳ thực đây cũng là chủ ý của tại hạ, tất cả hãy cùng tại hạ lập tức ly khai thuyền và cùng đến một nơi mà tại hạ tin rằng thế nào cũng khiến chư vị kinh ngạc. Thế nào? Sao chẳng ai trong chư vị lên tiếng? A phải rồi, hóa ra chư vị không tin tại hạ hiện vẫn còn tại thế như chư vị? Điều này không thể trách một khi đến cả tại hạ cũng khó thể tin bản thân có thể thoát mạng. Nhưng thôi mọi chuyện nếu muốn kể lại cũng tốn không ít thời gian, trong khi đó điều khẩn thiết nhất là cần ly khai thuyền này càng sớm càng tốt, hãy chờ khi đến nơi tại hạ sẽ cho chư vị tỏ tường. Nào tất cả hãy khoan tâm, để tại hạ hướng dẫn thuyền vào bờ, đủ để từng người thi triển khinh công lên bờ.

Và trước sự mục kích của cả ba nữ nhân, nếu lúc này nhân vật tự nhận là Trương Khánh Long từng để lộ phần đầu với diện mạo một Trương Khánh Long họ từng biết thì lúc này, sau khi đã dị dung, dù với diện mạo hoàn toàn khác - thật xa lạ với họ - nhân

vật ấy vẫn thân nhiên và nhẹ nhàng đưa dân thuyền vào bờ, chứng tỏ có công phu thủy tính lợi hại chẳng kém gì các trạo phu chuyên nghiệp và đầy kinh nghiệm đến mức lão luyện.

Đến khi thuyền chỉ cách bờ hai trượng Trương Khánh Long dùng mái chèo giữ thuyền lại:

- Để Lục Quyền không nghi ngờ cũng là để Phi Kiếm Bang không bị gây kinh động, tại hạ sẽ rời thuyền sau cùng. Nào chư vị mau lên. Ừ, sao vậy? Sao chẳng ai nhích động? Thôi nào, tại hạ là Trương Khánh Long thực sự đây, ta là Trương ca ca của muội đây, Tôn Quỳnh. Hay là nếu có thể tạm tin ta, Tôn Quỳnh muội hãy mau phi thân lên bờ đi nào. Vả lại ta đã hứa lúc đến nơi ắt sẽ giải thích, há lẽ kể cả muội cũng không tin ta?

Nam Cung Tôn Quỳnh chợt hỏi:

- Vậy sao Trương ca ca không lên bờ trước?

Trương Khánh Long vỗ lẽ:

- Muội sợ cho đây là cái bẫy? Và rằng ta sẽ không cùng lên bờ, không cần lên, vì trên bờ ắt có sẵn nhiều mai phục gây bất lợi cho cả ba? Sai rồi tuy muội cẩn trọng đúng nhưng nên biết ngoài ta ắt chẳng ai đủ bản lĩnh không những phải tạm lưu lại trên thuyền một lúc, để giải khai huyết đạo cho Lục Quyền, sau đó lại còn phải đẩy thuyền tách bờ khá xa, để khi đến lượt ta lên bờ thì thuyền vẫn tiếp tục trôi. Nếu ai trong chư vị thực hiện được tại hạ sẽ lập tức lên bờ. Và nhớ cần phải làm như vậy hầu khi Lục Quyền tỉnh lại nhất định sẽ chẳng biết chư vị lên bờ và lên ở đâu hay kỳ thực cả ba đã bị chìm mất xác đâu đó dưới đáy sông. Rõ chưa?

Ngô Hiểu Mai buột miệng kêu:

- Ta nhớ rồi. Đây là thủ đoạn đã lâu lắm trước kia Trương Khánh Long đã từng vận dụng để cứu ta một lần. Được ta tin đây chính là Trương Khánh Long người, chúng ta mau lên bờ thôi, Thượng Quan tỷ tỷ và Tôn Quỳnh muội.

Nam Cung Tôn Quỳnh cũng phụ họa:

- Nếu không phải thì bất luận ai cũng đâu biết cách muội vẫn thường gọi là Trương ca ca? Được chúng ta lên bờ thôi.

Chỉ có Thượng Quan Ngọc là vẫn còn phần nào nghi ngờ:

- Nếu vậy xin công tử chủ nhân có thể gọi là tiểu nữ theo cách gọi đã lâu lắm trước kia chẳng?

Trương Khánh Long mỉm cười:

- Tiểu Ngọc, không những vậy chính tại hạ từng bảo Tiểu Ngọc nhượng lại phần chăm sóc Huỳnh lão gia là điều luôn khiến Tiểu Ngọc ngại ngẩn.

Thượng Quan Ngọc bâng hoàng:

- Tạ ơn trời phật, đúng là công tử rồi.

Do chẳng còn gì nghi ngờ, cả ba nữ nhân hăm hở phi thân lên bờ, cũng không khó với khoảng cách chỉ hai trượng. Còn lại Trương Khánh Long đẩy thuyền tách xa và chờ khi thuyền tiếp tục lững lờ trôi theo dòng, dù khoảng cách lúc này đã ngoài năm trượng, Trương Khánh Long vẫn đủ bản lĩnh lao vọt lên bờ.

Đến đây quyết không để phí thời gian, Trương Khánh Long vội bảo:

- Mau thẳng tiến Thiết Chỉ Sơn, cũng đừng lo dù tại hạ vẫn tạm lánh mặt nhưng sẽ luôn giám ngấm cùng đồng hành. Đi nào.

Vút.

Trương Khánh Long biến mất, một thân thủ như muốn chứng tỏ cho ba nữ nhân thấy và hiểu, không những Trương Khánh Long đã thoát chết ở Mê Tông Động mà hiện tại đã tự khôi phục võ công, chí ít cũng không hề thua kém so với trước kia.

Do đó ba nữ nhân vừa mang tâm trạng vừa mừng vừa đầy ấp những nghi vấn chưa có dịp thỏa nguyện, cũng vội vàng cùng nhau lao đến Thiết Chỉ Sơn.

Vút! Vút! Vút!

oOo

Như đã hẹn mọi người lần lượt gặp lại nhau, duy chỉ còn vắng Thượng Quan Ngọc là chưa thấy quay lại.

Trương Khánh Long với diện mạo vẫn còn dị dung, lo ngại nói:

- Chúng ta đã phân khai bốn hướng để cùng tìm, hướng của tại hạ là xa nhất so với Thượng Quan Ngọc cô nương, Tôn Quỳnh muội hoặc Ngô Hiểu Mai tiểu thư há lẽ không nghe hoặc giả chỉ là một tiếng động khả nghi phát ra từ hướng Thượng Quan cô nương?

Nam Cung Tôn Quỳnh lắc đầu:

- Nếu nghe thì như đã định, muội phải chạy tiếp ứng ngay nhưng quả thật muội chẳng nghe gì.

Ngô Hiểu Mai vội bảo:

- Bất luận thế nào, nếu Thượng Quan tử tử chậm quay lại ắt đã xảy ra chuyện. Sao chúng ta không đi ngay cùng tìm Thượng Quan tử tử?

Trương Khánh Long gật đầu:

- Được nhưng lần này chúng ta phải cẩn trọng hơn. Đi nào.

Họ đi theo hướng bắc, hướng lúc đầu đã do Thượng Quan Ngọc đảm nhận ngay khi Trương Khánh Long đề xuất là cần phân khai tìm. Và chẳng bao lâu lúc phát hiện một cốc núi, Trương Khánh Long nghi ngại dừng lại:

- Đây rồi, thật lạ, cảnh quang nơi này sao thật giống Tử Vong Cốc ở Thiết Linh Sơn? Nhất định Thượng Quan cô nương ắt cũng cùng có nhận định này nên đã tự ý tiến vào. Và nếu vậy, để đề phòng những bố trí giống như ở Tử Vong Cốc, mọi người nên cùng ta di chuyển theo Mê Tông bộ pháp. Được chứ?

Họ tiến vào cốc núi và dần dần vì ngày càng phát hiện mọi bố trí sắp đặt ở đây đều tương tự ở Tử Vong Cốc đồng thời cũng nhờ có Trương Khánh Long dẫn đường nên chỉ một lúc sau, ai cũng nhìn thấy Thượng Quan Ngọc nằm im lìm bất động. Trương Khánh Long cứu tỉnh nàng:

- Ổn rồi, cũng nhờ cô nương nên tại hạ tìm được nơi cần phát hiện, cô nương không sao chứ?

Thượng Quan Ngọc cười gượng:

- Khiến công tử phải lo tiểu nữ thật có lỗi, chỉ vì phát hiện nơi này quá giống Tử Vong Cốc nên cứ tùy tiện tiến vào.

Trương Khánh Long trấn an:

- Tại hạ cũng có lỗi vì đã định chỉ khi nào đến nơi mới chỉ điểm cho tất cả cùng luyện sở học Mê Tông. Phải chi được chỉ điểm sớm hơn ắt cô nương đâu đến nỗi như thế này. Nào dù sao thì đây cũng là đại công của cô nương, đừng tự trách nữa. Trái lại hãy cứ theo tại hạ, nhất định chư vị sẽ còn nhiều kinh ngạc. Đi nào.

Và Trương Khánh Long đưa đường, cuối cùng tất cả đều được đặt chân đến một nơi, tuy chỉ là một thạch động bình thường nhưng chẳng còn bình thường nữa một khi họ lần lượt phát hiện hai vật. Thượng Quan Ngọc khẽ kêu khi phát hiện một trong hai vật là một chiếc hộp nhỏ, ở mặt ngoài có khắc chữ Vương.

- Chính là vật mà chủ nhân của mộ Công Tôn Nguyệt muốn thu hồi.

Trương Khánh Long nhắc hộp và mở ra xem:

- Sao chỉ là một chiếc sừng tê? Vậy liên quan gì đến chữ Vương mà tại hạ từng nghĩ ắt là một vật có thể giúp nước Kim tiến hành xâm lược và thôn tính Trung Nguyên chúng ta?

Ngô Hiểu Mai giật mình:

- Nói như vậy không lẽ chúng ta đang ngẫu nhiên can dự vào chính sự, như sẽ hệ lụy đến sự tồn vong của một đại cục to tát hơn chính là vận mệnh của Trung Nguyên chúng ta?

Trương Khánh Long nhặt vật thứ hai còn lại, chính là quyển Mê Tông bí kíp và mở ra:

- Tuyệt Quái Thư Sinh chính là chủ sở hữu của bí kíp này và đã cố tình dùng Mê Tông Động ở Tử Vong Cốc lập thành cạm bẫy để dẫn dụ và vô tình loại trừ nhằm vào một hảo bằng hữu. Mọi chuyện là như thế này...

Nhưng lúc Trương Khánh Long toan thuật kể về lòng vũ dũng và nghĩa khí của Tuyệt Đạo Bá Vương thì ngờ đâu cùng lúc đó từ bí kíp Mê Tông lại ngẫu nhiên rơi ra một mảnh hoa tiên được gấp gọn.

Nam Cung Tôn Quỳnh khom người nhặt và mở ra:

- Có lưu tự? Là thế này:

“Ta vì công nên bỏ tư đành đoạn tuyệt tình nghĩa, quyết dồn một hảo bằng hữu của ta là Tuyệt Đạo Bá Vương vào tử địa. Ngờ đâu sau khi xem xét lại toàn bộ sự việc ta phát hiện ẩn chứa bên trong còn một đại âm mưu nữa với dụng tâm thật nham hiểm và cực kỳ thâm độc của bọn xâm lược Kim quốc. Ta lo sợ đành vội lưu tự lại những dòng này vì chẳng may còn hy vọng được toàn mạng quay lại nếu phải một phen quyết cùng Tuyệt Đạo Bá Vương phát sinh trận thư hùng sinh tử. Chỉ dặn thêm bất luận ai sau này có cơ hội sở hữu Mê Tông bí kíp thì ngay khi đắc thành sở học hãy thay ta, một là đến Tử Vong Cốc thu nhặt và an táng hộ thi hài của ta, hai là hãy phá hủy ngay toàn bộ những gì vốn đã được ta trước đó lưu lại Mê Tông Động. Chớ khá xem thường lời ta dặn và hãy thực hiện ngay khi có thể”. Thự danh là Tuyệt Quái Thư Sinh.

Và Nam Cung Tôn Quỳnh hỏi thêm Trương Khánh Long:

- Vậy là có liên quan đến chuyện Trương ca ca đã từng phát hiện ở Mê Tông Động và toan kể cho bọn muội nghe?

Trương Khánh Long gật đầu và lần lượt kể tất cả. Cuối cùng Trương Khánh Long bảo:

- Nhất định phải có nhiều ngộ nhận khiến hai nhân vật đều xưng là Tuyệt này phải trở mặt từ bằng hữu vụt trở thành thành tử thù đối đầu. Vậy là tại hạ đã rõ, bộ cốt khô qùy là Tuyệt Quái Thư Sinh. Chỉ không hiểu tại sao trước lúc thác Tuyệt Quái Thư Sinh vẫn lưu tự, tự nhận sẽ là tội nhân thiên cổ nếu không thể báo tin hầu có người thay thế ngăn chặn mọi Kim Dao bài? Vì rõ ràng Tuyệt Đạo Bá Vương cũng vì công tư phân minh nên đã có mọi sắp đặt ổn thoả.

Ngô Hiểu Mai tự lập luận:

- Cũng không có gì khó hiểu một khi chúng ta đã biết rõ ẩn trong một đạo Kim Dao bài nào đó còn tàng chứa công phu Tuyệt Đạo. Sở dĩ Tuyệt Quái Thư Sinh lo ngại vì lo sợ công phu này tình cờ đến được tay Kim nhưng may thay ta có lời cung hỉ vì Trương Khánh Long người, nhân họa đắc phúc, đã tình cờ phát hiện và kể như đã luyện xong sở học của Tuyệt Đạo Bá Vương cũng khiến các nỗi lo của Tuyệt Quái Thư Sinh hoàn toàn tan biến, đúng chứ?

Thượng Quan Ngọc cũng tán đồng:

- Tiểu nữ còn nhớ mục Công Tôn Nguyệt từ rất lâu vẫn mong chiếm đoạt Kim Dao bài của Lục Viên là phu quân mục. Tuy vậy ắt cũng do có quá nhiều đạo Kim Dao bài như bây giờ chúng ta đều rõ, thế nên dù phát hiện Kim Dao bài của Lục Viên đã do công tử sở hữu, mục vì ngờ ngợ nên chẳng quyết đoán lắm cho thái độ phải đoạt lại. Thật may, vì nhờ đó đúng là công tử đã nhân họa đắc phúc, không những đắc thành Tuyệt Đạo mà còn được Tuyệt Đạo Bá Vương ưu ái lưu lại một mẫu Thiên Niên Hà Thủ Ô khiến công phu tự khôi phục. Xin cung hỉ công tử.

Chỉ có Nam Cung Tôn Quỳnh là thể hiện một nỗi lo mơ hồ:

- Với bao nhiêu sở học đang do Trương ca ca sở hữu muội mong Trương ca ca đừng bao giờ vận dụng đến công phu Tuyệt Đạo. Và nếu như không vì một kết quả khó ngờ là Trương ca ca nhờ Tuyệt Đạo Bá Vương nên tự khôi phục võ công thì muội lại mong, giá chi Trương ca ca xô đổ bộ cốt khô khiến cả vòng Bạch Thạch cũng bị hủy ắt muội yên tâm hơn và chẳng biết sao cứ lo âu vô cớ như bây giờ.

Trương Khánh Long phì cười:

- Nhưng Tuyệt Đạo Bá Vương dù gì cũng tỏ rõ là một trang nam tử hán đầy nghĩa khí. Ta cũng mừng vì đã tỏ ra không thất lễ nên mới phát hiện những điều phải kể là phúc phận đã do Tuyệt Đạo Bá Vương ưu ái lưu lại và di tặng. Nào, muội chớ quá lo hão. Trái lại giờ là lúc ta đang cần cùng mọi người luận bàn về những gì tới đây chúng ta cùng hành động. Thoạt tiên xin hỏi, Tô phu nhân, mẫu thân của tại hạ hiện ra sao?

Nam Cung Tôn Quỳnh bối rối cúi đầu:

- Bọn muội thật vô dụng, khiến bá mẫu lúc này...

Trương Khánh Long giật mình, nhìn Thượng Quan Ngọc:

- Sao? Khi đó phía cô nương đông cao thủ hơn lẽ nào vẫn cam để gia mẫu bị hai mục ác độc đó sinh cầm?

Thượng Quan Ngọc thở dài và áy náy:

- Dù đông thì mọi người cùng cam cảnh lực bất tòng tâm một khi chính bản thân tiểu nữ kỳ thực đã toan vận dụng yếu tố bất ngờ quyết thoát tiên giải thoát Tô bá mẫu ngay. Ngờ đâu mọ Công Tôn Nguyệt cứ giữ rịt Tô bá mẫu bên cạnh để khi thoát phát hiện có sự biến, mục lập tức vận dụng mọi sở học nào là Bát Bửu Đao, lại thêm công phu Đoạn Mạch Chỉ, không những đã tẩu thoát mà đưa luôn Tô bá mẫu cùng đi. Tiểu nữ thật vô dụng, đã phụ mọi ủy thác của công tử.

Trương Khánh Long thở dài:

- Vậy là tam vị lần này hiệp một phải chăng quyết nghĩ mưu định cách để giải thoát gia mẫu.

Ngô Hiểu Mai thừa nhận:

- Không những thế bọn muội cùng quyết phen này sau khi bái tế vong linh chàng sẽ kết giao thành tỷ muội, liệu một phen vừa giải cứu Tô bá mẫu vừa báo thù cho chàng.

Cách xưng hô chợt thay đổi của Ngô Hiểu Mai khiến Trương Khánh Long ngỡ ngàng:

- Ý của tam vị là...

Nam Cung Tôn Quỳnh cúi đầu bẽn lẽn:

- Bọn muội đã định một khi báo thù cho chàng xong bất luận ai may còn sống sót sẽ có phận sự quan tâm chăm sóc xem Tô bá mẫu như mẫu thân. Tấc lòng thành này mong chàng hiểu thấu và chớ phiến trách.

Trương Khánh Long bối rối nhưng kịp trấn định:

- Thành tâm của các vị Trương Khánh Long thật cảm kích, vậy xin bàn ngay kế sách giải thoát mẫu thân. Là thế này...

Trương Khánh Long nêu một đề xuất và sau khi cùng nhau bàn định mọi bề tất cả đều tán đồng.

--- o0o ---